מיכתב גלוי ליורם אריזור

שלום לך השר אריזור הנכבד,

אני מכירה אותך כבר המון זמן, יודעת עליך הרבה דברים ורואה אותך בסלון שלי כמעט כל ערב — ואתה בטח לא שמעת עלי אפילו. נראה לי לא פייר. אומנם אי־אפשר להגיד שאני בחרתי אותך, אבל גם בלי זה אתה קובע חלק גדול מאוד בחיים שלי, בלי להתייעץ איתי ואפילו בלי לדעת מה הם הצרכים שלי.

אז תשמע: אני אזרחית ישראלית. אף פעם לא ירדתי מהארץ, אף פעם לא עברתי על שום חוק, שירתתי בצבא, מצאתי עבודה לבד, התחתנתי, נולדו לי ילדים. אף אחד לא סידר לי דירה, אף פעם לא חשבתי שמגיע לי משהו מהמדינה. יש לי דירה של 56 מ"ר באזור מאוד לא מכובד של תל־אביב, יש לי רהיטים פשוטים, טלוויזיה ציבעונית (ניצלתי אותך קצת לפני הבחירות), בשנה שעברה אפילו קנינו מזגן־אוויר יד שניה. בעלי עובד. אני עובדת במישרה חלקית, כי מטפלת עולה המון כסף.

בקיצור, מה שאני רוצה להגיד, זה שאנחנו מישפחה מבסוטית. מין טיפשים כאלה שבכל דבר רע מוצאים משהו טוב ולא מתלוננים אף פעם. עד לא מזמן אפילו הצלחנו להסתדר במה שהרווחנו. לא ברווחה, אבל בסדר. אנחנו בכלל מאמינים שצריך להסתדר במה שיש.

אבל תיראה מה קורה לנו בזמן האחרון. כל חודש אנחנו באובר־דראפט ולא יודעים איך נצא מזה. במקום שאני עובדת בו נותנים לי כל שלושה חודשים תוספת יוקר 20%, זאת אומרת 80% לשנה. אבל אתה סידרת לנו אינפלציה של 130%. אז איפה עוד 50%? אני מוכרחה להודות שכלכלה וחוקיה הם סינית בעיני. אני רק מבינה מה קורה בחשבון הבנק שלי. ושם שקט וריק.

תישמע מה שקרה לי עכשיו. שני הילדים הקטנים שלי, ש־יהיו בריאים, יצאו לחופשת־חנוכה של שבוע. הנה תאור מפורט של השבוע הנ"ל:

יום א'

בבוקר עבדתי ולקחתי בייבי־סיטר ל־4 שעות, כל שעה 50 שקל	200 שקל
אחרי־הצהריים באו חברים להדליק נרות ורק קניתי סופגניות לילדים	80 שקל

יום ב'

בבוקר בייבי־סיטר ל־4 שעות	200 שקל
אחרי־הצהריים לקחתי אותם לסרט כרטיס עולה 90 שקל×שלושתנו	270 שקל
בדרך הביתה קנינו פלפל ושתיה	130 שקל

יום ג'

נסענו לירושלים. הנסיעה עלתה לשלושתנו	300 שקל
כל שאר הוצאות היום הזה היו על חשבון הוריי	0 שקל

יום ד'

בבוקר בייבי־סיטר	200 שקל
אחרי־הצהריים פסטיבל־הזמר לילדים. כרטיס (לא הכי יקר 300 × שלושתנו	900 שקל
שתיה וממתק בהפסקה (רק לילדים)	120 שקל

יום ה'

בבוקר בייבי־סיטר	200 שקל
אחרי־הצהריים הלכנו לחברים והבאנו סופגניות (6 חתיכות)	80 שקל

יום ו'

הלכנו שלושתנו להצגת־ילדים. השגנו כרטיסים בהנחה. 200 שקל כרטיס×שלושתנו 600 שקל

בעניין דמי־החנוכה ממש לא הגזמנו. במקום כסף קניתי לילד הגדול מתנה ב־300 שקל ולילד הקטן ב־200 שקל. לבני אחי (יש לי רק אח אחד) קניתי ספר לכל ילד, ביחד 300 שקל.

זהו. לפי החשבון שלי 4.080 שקל. אגב, אני הרווחתי החודש, בעבודה די קשה, 6.000 שקל.

לפני שאתה אומר שהגזמתי בבילויים, אני רוצה שתזכור שבכל יום יש 12 שעות שקשה מאוד להעביר בלי איזשהו בילוי.

עוד אף פעם לא מצאתי את עצמי אומרת כל־כך הרבה פעמים את המישפט „אין כסף" כמו בשבוע הזה. ולשאלה „למה אין כסף אם גם אבא וגם את עובדים?" פשוט אין לי תשובה. קשה לי מאוד לשכנע אותם שהמערך — שירד מהשילטון לפני שהם נולדו — אשם בזה.

יורם היקר, אולי אתה מוכן לכתוב לילדים שלי ולהסביר להם מה קורה?

אני רואה בתמונה שאתה מתפלל, כמוני, שיהיה טוב. אתה חושב שלהתפלל זה מספיק?

מחכים לתשובתך, או לנס כלכלי.

ילדים זה דבר מצחיק

לילד שלי, בן ה־7, מותר לראות טלוויזיה אחרי השעה 8, רק אם יש משהו מאוד מצחיק. ככה גם יצא לו לראות כתבה על הקונגרס הציוני ה־30.

הוא הסתכל על העניין בחומר־הבנה מוחלט ושאל אותי מה זה. הסברתי לו בקיצור והוא שאל אותי „תגידי הם לא מתביישים?"

מי — שאלתי.

„כולם!" ענה.

נו, מה אתם הייתם עונים לו?

* *

אותו ילד, העומד לעשות דוקטורט בכל מה שקשור לאיש מאסלנסים (ימי ראשון 5.30) קרא באיזה מקום שהשחקנית ה־ראשית של הסידרה הגיעה ארצה ומחפשת כומר כדי שיחתן אותה עם החבר שלה. הוא שאל אותי מה זה כומר, וקיבל הסבר.

חשב רגע ארוך ואמר: „מה, היא לא יהודיה? נורא משונה, דווקא נראית נחמדה."

* *

וכדי שהבן השני שלי לא יקנא, הנה אחת מהפנינים שלו:

„אמא, תני לי חלב."

נתתי לו. הוא טעם ואמר: „החלב לא טרי."

טעמתי מהחלב ואמרתי: „נכון, באמת החלב לא טרי."

„מי לא טרה אותו?" שאל הילד.

אמרו לי כבר שהישראלים מחפשים מייד מי אשם. זה נכון, כנראה.

שמאלץ IS BEAUTIFUL

שמאלץ אינו רק זמר מסויים או ציור שמן מהתחנה המרכזית. שמאלץ זה משהו אלוהי בשביל למרוח על הלחם — ידעתם?

ראיתי אתכם, מאות פעמים, חותכים את השוף הקפוא, מוציאים מהבטן שלו את חתיכת השומן הלבנה ומעיפים אותה בסלידה ישר לתוך הפח. כל כך טיפשי.

מהיום והלאה, בכל פעם שיש חתיכה כזאת בתוך העוף, תוציאו אותה בעדינות ובחיבה והכניסו־אותה בתוך שקית ניילון, ואת השקית בפריזר. כשיהיו הרבה חתיכות כאלה, נגיח לפחות רבע קילו, הוציאו מהמקרר, הפשירו, רחצו ויבשו, שימו הכל בתוך סיר קטן ובשלו. השומן יימס לאט לאט ויהפוך לנוזל שקוף. בתוך הנוזל השקוף ישחו כמה חתיכות קטנות שלא נמסו. אותן תוציאו בזהירות ותזרקו.

את הנוזל עצמו תישפכו לתוך כלי־זכוכית (לא כשזה רותח) וחכו עד שיתקרר. הנוזל השקוף הופך למישחה לבנה, וכשמורחים על הלחם וזורים מעט מלח, פפריקה וקצת שום, שוכחים מהצרות של החיים.

אגב, כדי לעשות שמאלץ שיהיה ראוי לעלות על שולחנות של מלכים, אפשר להכניס לסיר יחד עם חתיכות השומן, גם כבד עוף אחד, חתוך לחתיכות קטנות. זה יכול להחזיק מעמד במקרר הרבה מאוד זמן, אם אין לכם שכל. לי יש שכל, ואצלי זה מחזיק ששה.

השד השני של המטבע

הנה משהו משמח לכל הגברים. גם לאלה הטרנסים שהם אוהבים חזה מאד קטן אצל נשים, גם לאלה המתעניינים רק ברגליים של האשה, גם לאלה שאצלם מה שקובע, זה כמובן, קודם כל האינטלקט.

לכולכם ובשבילכם מצאתי ספר שכולו ציצים.

על כל ציץ מצוייר משהו ומתחתיו כותרת, כמו למשל צילום של אשה חטובה מאוד ובין שני שדיה מצויירת אוניה. היא ספינת השעשועים. או שד שכולו מוסתר על־ידי ציור של מנעול ענקי, ומתחתיו הכותרת דד בריח — מצחיק, תאמינו לי.

תמיד אפשר לומר שקניתם את הספר בגלל ההומור שלו ולא בגלל הציצים. כולם יודעים שגברים משתגעים על הומור טוב.

אולי זה גם פותר את בעיית המתנה ל־גברים שיש להם הכל חוץ מזוג שדיים רציניים.
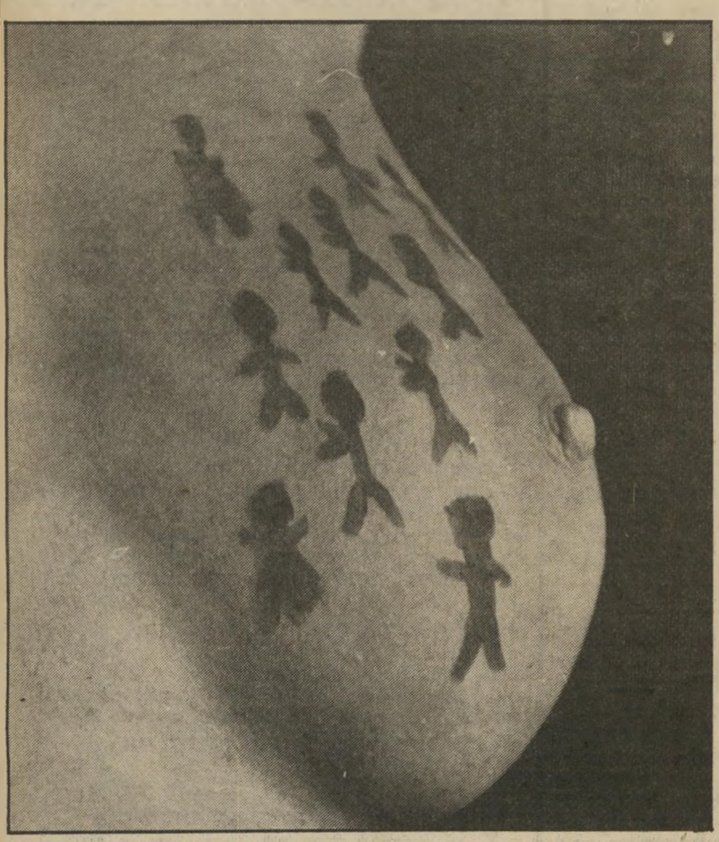
שכחתי לשאול כמה עולה הספר, אבל שום מחיר לא ניראה לי יקר מדי בשביל תענוג אינטלקטואלי וויזואלי כזה. תפסיקו לרגע, יש מספיק ספרים לכולם.